

Tưởng Niệm: Giáo sư Bùi Ngọc Quang

Giáo sư Bùi Ngọc Quang vào bệnh viện ngày 4 Oct. 2001. Sau đó, ông được di chuyển qua ba nhà thương khác nhau. Từ đó đến nay đã hơn 19 tháng chỉ nằm trên giường và phải luôn luôn thở bằng ống dưỡng khí. Đôi lúc Ông ao ước được trở về nhà cách bệnh viện đâu có bao xa, vậy mà niềm ao ước đó không bao giờ thực hiện được. Ông trút hơi thở cuối cùng ngày 12 Apr. 2003 lúc 6 giờ chiều.

Trong gia tộc tôi, mọi người xưng hô với nhau qua vai vế chớ không theo tuổi tác, do đó Quang gọi tôi bằng Dì và xưng cháu, dù tôi nhỏ tuổi hơn Quang... Khi Quang từ trần, mấy người con không dám cho thân mẫu của Quang là Bà Bùi Văn Mạnh hay liền vì sợ Bà xúc động, nên làm thinh để cho Bà ngủ suốt đêm đó. Sáng hôm sau, người nhà lo cho Bà dùng điểm tâm xong, thấy Bà khỏe mới xúm lại báo tin buồn. Bà ngồi im lắng nghe, nước mắt chảy dài, không nói một lời nào. Sau đó, Bà lặng lẽ lấy tràng hạt và niệm Phật. Nhưng tận sâu thẳm trong lòng mỗi người, có bà mẹ nào không đau đớn khi biết tin con mình qua đời! Hình ảnh "bé Quang", đứa con trai đầu lòng của Bà, lúc mới lẫm lẫm biết đi biết nói, lúc nào cũng lẩn quẩn bên chân mẹ. Hình ảnh này không hề phai nhạt trong trí nhớ vẫn còn hoàn toàn minh mẫn của bà mẹ ở tuổi 91. Bà có tất cả 10 người con, Quang là con lớn nhất và có thể chất yếu đuối nhất.

Tôi với Quang có nhiều kỷ niệm vì thuở nhỏ sống chung trong đại gia đình, dưới cùng một mái nhà. Đám con nít chúng tôi lúc đó đều chưa quá 10 tuổi, chơi nhà chòi, chơi cút bắt, nhảy nhà, nhảy dây. Con trai cũng đánh đũa đánh búng, con gái cũng đánh trống tán u, rồi gây lộn, mét má... Lúc lớn lên một chút, chúng tôi không còn ở chung nhà nhưng tình thân máu mủ vẫn y nguyên như trước. Nhớ năm 1962 là năm đầu tiên tôi về dạy học ở Bến Tre. Hè niên học đó, nhận được sự vụ lệnh đi gác thi THPTNC ở Trà Vinh, tôi sợ quá... May mắn thay lần đó Quang cũng đi coi thi cùng tỉnh. Tôi mừng quá, năm ngày ở Trà Vinh là năm ngày Quang phải đưa đón bà Dì nhát gan từ chỗ trọ đến trung tâm thi. Vào ngày thứ nhì của cuộc thi, Quang bảo với tôi là Quang bị "coup de foudre" và rủ tôi đi coi mắt người đẹp Trà Vinh. Quả thật cô giáo Lâm Quế xinh đẹp nhu mì, hèn gì "ông cháu" của tôi bị hốt hồn! Qua kỳ thi, Quang trở lại Trà Vinh nhiều lần rồi đám cưới được tổ chức một năm sau đó. Bao nhiêu năm làm vợ Quang, cô giáo Lâm Quế vẫn hiền lành như thuở ban đầu, một mực lo lắng cho chồng vì càng lớn tuổi sức khỏe Quang càng suy sụp.

19 tháng nằm suốt trên giường, khi khỏe khi mệt, xác thân Quang bị bệnh hoạn hoành hành. Bác sĩ bảo bệnh nhân khó có hi vọng bình phục. Tôi nghĩ Quang ra đi là phải, cho thân được nhẹ nhàng. 68 năm qua, Quang đã chọn một cuộc sống âm thầm, ít giao thiệp, ít bạn bè. Bây giờ làm một chuyến đi xa, tôi ước mong Quang có được sự bình an tuyệt đối trong một nơi chốn tuyệt đối an bình.

Hôm nay là lễ an táng, tôi có việc quan trọng phải có mặt, do đó tôi không đến được để tiễn đưa nên mấy dòng chữ này coi như là nắm đất gởi theo chiếc quan tài khi hạ huyệt để vĩnh biệt Bùi Ngọc Quang.

Lê thị Hồng Châu
17 Apr. 2003